

„Mire támaszkodhat, miben bízhat, és mit remélhet a XXI. század elejének értelmisége?”

Akárcsak a '30-as, '40-es években, amikor volt néhány, nagyon kevés értelmiségi, gondolkodó, író és művész, a szélsőjobb és szélsőbal szirénhangjainak csábításától távol, aki meg tudta őrizni gondolati szabadságát, azt hiszem, hogy az észszerűség a múlt és jövő iránt egyaránt őszinte hangjai manapság is hallhatók. Csak éppen nem léphetnek fel azzal az igénnyel, hogy mindenki meghallgassa őket. Minden állítás az összes többi állítással verseng. Valójában manapság egyetlen uralkodó hang létezik, az egyetlen, ami talán még a Szíriuszon is hallható: a kisebb-nagyobb tömegek által egymással szembeállított és egymást romboló idolké. Olyan Istenek alkonyában élünk, amelyet még Nietzsche sem mert volna elképzelni.

Nem tudom, az értelmiség még miben reménykedhet. Én azokban az értékekben, amelyekben mindig is hittem: az emberek iránti szeretetben és a kiegyensúlyozott gondolkodásban. Az internet utáni relativizmus ellenére sem a szeretet, sem az emberi méltóság, sem az igazságérzet, sem a szépség nem tűnt el a világból, ahogy a bronzkorszak óta mostanáig se tűnt el, az azóta lezajlott négy technikai-ipari forradalom dacára sem. Csak éppen a manapság rendkívül felgyorsult tájékozódás és a médiát manipuláló hatalom miatt egzisztenciális hányingert érzünk, mint egy gyorsan pörgő körhintában, amelyből nem lehet kiszállni. Hiszek a kreativitásban, bizonyos emberek zsenialitásában, másoknak a jóságában, és mindenki esélyegyenlőségében, függetlenül attól, ami elzárja az emberségben való egyenlő részesedéstől. Ez a hit nekem elég ahhoz, hogy erőt gyűjtsek a folytatáshoz.”

Mircea Cărtărescu válasza a Litera.hu kérdésére

Forrás: <https://litera.hu/magazin/interju/a-dolgok-allasa-mircea-cartarescu.html>

2019. december 23.